

Сницеру дана урочна робота:
Взяв він уламок од чистого злота
І для бенкетів, запевне веселих,
Викував сутий і хупавий келих.

Глибоко карбами грані обводив,
Паростки й листя по стінках виводив,
Грони родзинок розкидав усюди, —
Каже: «Іди тепер, келих мій, в люди!

Дно твоє, келих, глибоке і чисте,
Блище і сяє, як кубло огнисте!
Грони родзинок заледве не дишуть,
Паростки листям прозірним колишуть».

Гонор великий, велика й шаноба
Бучній утворі запевне подоба:
Сяючи, йшов по бенкетах веселих
З чистого золота кований келих.

Повзкрай вино з його іскрами било,
Блищами мріло, струмочком кипіло;
Дружно пили з нього люди за сильних,
Славу войовників, серцю прихильних,

Ступінь послуги, за владу і пліки,
За ізборони блискучі й великі...
Сяючи, йшов по бенкетах веселих
З чистого золота кований келих,

Поки повзгодом мені не дістався.
Бережно я за бростки його взявся;

Лив, як і другі, вино в нього сміло, —
Але утомлене серце щеміло!

Серцю згадались давнішні ночі,
Лади довшньої ввічливі очі,
Віра без грані, любов без докору...
Стиснув я келих руками в ту пору!

Сплющились грона блискучих родзинок,
Паростки й листя прилипли до стінок,
Повзкрай прозірне вино полилося...
Що ж тобі, серце, в давнині здалося?

1882
